

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. D. N., narozený X, nyní Ch.,
*zastoupený: Mgr. Marek Eichler, advokát, se sídlem S. K. Neumanna 2052,
407 47 Varnsdorf,*

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020 č. j. OAM-871/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 4.3.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2020, č.j. OAM-871/ZA-ZA11-HA13-2019, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15 zákona o azylu nelze udělit.

2. **V podané žalobě** žalobce nejdříve namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, neboť žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, když dostatečně nezjistil skutkový stav věci, respektive skutkový stav zjištěný v rámci řízení vyložil naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností, a došel tak ke zcela nesprávným závěrům, které ho dále nesprávně vedly k tomu, že nebyly splněny podmínky pro přiznání žádné z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení žalobcovy situace se nejostřeji projevilo především ve vztahu k (ne)udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

Také žalobce namítal nesprávný postup žalovaného, když mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, přičemž nerozporoval, že v případě azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu se plně uplatňuje institut správního uvážení, ke kterému se opakovaně vyjádřila i judikatura, na kterou odkázal. Z obsahu žalobcem citované judikatury zejména vyplynulo, že v případě § 14 zákona o azylu se jedná o kombinace neurčitého právního pojmu a správního uvážení, přičemž na jeho udělení nemá žadatel subjektivní právo. Nicméně i přes skutečnost, že správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí správního uvážení. Zejména tak nesmí ve spojitosti s uvedeným institutem docházet k libovůli správního orgánu. Žalovaný však, jak žalobce podotkl, citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) v napadeném rozhodnutí nerefletoval, neboť z něho není možné seznat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům - hodného zvláštního zřetele - pro udělení humanitárního azylu. Žalobce především shledal nutnost přihlédnout k závěrům učiněným v rozsudku NSS ze dne 11.3.2004 č.j. 2 Azs 8/2004-55. Žalovaný by se tak měl v dalším řízení s § 14 zákona o azylu náležitě vypořádat. Z výše uvedených důvodů shledal žalobce napadené rozhodnutí ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Důvodnost aplikace § 14 zákona o azylu v daném případě žalobce odůvodnil svým přáním v ČR zůstat, jelikož má v domovském státu velké dluhy a bojí se věřitelů. Ve X by měl existenční problémy, neboť by nezvládal platit dluh, který má z minulosti, a navíc by mu hrozilo nebezpečí ze strany věřitelů.

Dále žalobce namítl pochybení žalovaného spočívající v neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, které spatřoval ve vyhodnocení pojmu „vážný zločin“, který v zákoně o azylu není nikde přesně definován. Ačkoliv žalovaný sám odkázal na Ženevskou úmluvu o právním postavení uprchlíků, která poskytuje demonstrativní výčet faktorů, jež je zapotřebí při posuzování pojmu „vážný zločin“ zohlednit. Žalovaný tak neučinil s odůvodněním, že nemůže posuzovat, zda byl spáchán trestný čin, kdo jej spáchal a nemůže ani posuzovat závažnost spáchaného trestného činu. Pouze žalovaný konstatoval, že z pohledu trestního zákoníku se jedná o zvlášť závažný zločin a lze jej tak obecně považovat za vážný a takovýto postup byl v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28. Žalovaný tudíž nedostatečně posoudil všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu. Přitom, jak žalobce podotkl, trestného činu se dopustil před více než pěti lety, od té doby je vzorným člověkem. Žalobce v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčí o důvodnosti udělení doplňkové ochrany.

Žalobce dále spatřoval rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky, konkrétně s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť z provedeného dokazování bylo zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Ve X hrozí jemu i jeho rodině reálné nebezpečí ze strany věřitelů z důvodu nesplaceného dluhu. Závěrem bylo navrženo, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 10.2.2020 č. j. OAM-871/ZA-ZA11-HA13-2019,** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mu neudělil azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a současně rozhodl, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 1.10.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**) a následně dne 4.10.2019 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem X socialistické republiky (dále jen **X**), je X národnosti. Cestovní doklad zanechal doma v X. Hovoří X, je bez náboženského vyznání a politického přesvědčení; nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace ani nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má dvě děti, všichni jsou X státní příslušnosti. Manželka i děti v současné době pobývají ve X v rodinném domě v obci X X, město X X, kde s nimi žil žalobce před odjezdem do ČR. Z X vycestoval letecky v květnu 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v ČR, naposledy vlast navštívil na konci roku 2013. V ČR pobývá od roku 2008, kdy získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V jiných státech neměl udělena žádná víza ani povolení k pobytu. Od roku 2015 byl ve vězení a propuštěn byl dne 25.9.2019. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Je zcela zdravý, nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, že chce v ČR žít a pokračovat v podnikání., jiné důvody neuvedl. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 4.10.2019 na jeho žádost ve X jazyce, za přítomnosti tlumočníka X jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl následující: O mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace jeho pobytu v ČR. Ve X nikdy neměl žádné potíže, ani se státními orgány, nikdy nebyl trestně stíhán. Z X vycestoval, protože pochází z chudé rodiny a neměl možnost tam vydělávat, při vycestování neměl žádné potíže. Do ČR přicestoval, protože zde chtěl vydělávat a podnikat. V té době však byla velká krize, a proto si musel práci najít sám. Získal práci, kde měl uklízet, ale zjistil, že tam pěstují marihuanu. Měl strach a chtěl okamžitě odejít, ale řekli mu, že tam musí několik dní zůstat. Pak tam byl zadržen policií. Ode dne 14.12.2015 byl ve vazbě. V listopadu roku 2017 byl odsouzen a od té doby vykonával trest odnětí svobody v trvání šesti let. Dne 25.9.2019 byl podmíněčně propuštěn se zkušební dobou v trvání pěti let. Kvůli trestné činnosti, které se dopustil v souvislosti s pěstováním marihuany, přišel v ČR o pobytové povolení. V ČR bydlí na adrese X v X v pronajatém bytě s jedním známým, který je majitelem nemovitosti. V ČR nemá žádné rodinné nebo osobní vazby. Se svou rodinou ve X je v kontaktu. Na vyřízení pobytového povolení v ČR si v roce 2008 půjčil peníze v bance i nelegálně od soukromých osob. Když přijel do ČR, byla zrovna krize, proto málo vydělával. Část svého dluhu již uhradil. V roce 2011 to bylo naposled, kdy něco ze svého dluhu uhradil. Kvůli splácení dluhu ho nikdo nekontaktoval. V návratu do vlasti mu brání velký dluh, který není schopen uhradit, protože práce ve X se hledá obtížně a je málo placená, proto chce zůstat v ČR, aby zde mohl pracovat, vydělávat

a uhradit svůj dluh. V případě návratu do vlasti se obává věřitelů, u kterých se zadlužil. Obává se, že jej věřitelé nenechají na pokoji. Když jim dluh nesplatí, budou mu vyhrožovat zabitím jeho nebo jeho rodiny. K dotazu žalovaného, proč se věřitelů obává, když ho dosud nikdo kvůli splacení dluhu nekontaktoval, odpověděl, že nyní je v ČR a věřitelé neznají jeho telefonní číslo. Během jeho návštěv ve X v roce 2013 žádné potíže s věřiteli neměl, v případě návratu do X by se mohl přestěhovat, mohl by jít kamkoliv, ale jeho rodina pořád žije v X X. Věřitelé navštěvují jeho manželku a vyhrožují jí. Když s manželkou občas telefonicky hovořil, řekla mu, že věřitelé za ní opakovaně chodili a několikrát byli u ní doma. K návštěvám došlo asi pětkrát nebo šestkrát, především v období, kdy byl ve vězení, konkrétně od roku 2017 do října 2018. Věřitelé vyhrožovali, že pokud jim on nebo jeho manželka nebudou dluh splácet, budou vyhrožovat dětem, jeho rodinu zbijí nebo i zabijí; k žádnému fyzickému násilí z jejich strany nedošlo. Manželka věřitelům nic neuhradila, protože žádné peníze nemá. Žalovaný zjišťoval, zda manželka požádala kvůli výhrůžkám věřitelů někoho o pomoc. K tomu žalobce uvedl, že nikoli. Ve X by to nikoho nezajímalo, protože svůj dluh musí uhradit. V případě obav o život by se sice mohl obrátit na X státní orgány nebo policii, ale přesto by mu věřitelé mohli kdykoliv ublížit, protože nikdo předem neví, jak se zachovají. Jiné důvody, které ho vedly k odjezdu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl.

Žalovaný z popisu rejstříku trestů fyzických osob žalobce zjistil, že ten byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 30.6.2017 č.j. 52 T 10/2016 a z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 20.11.2017 č.j. 11To 132/2017 odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Z popisu dále vyplynulo, že z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce podmíněně propuštěn rozhodnutím Okresního soudu v Mostu č. j. 2Pp 171/2019 dne 25.9.2019.

V průběhu řízení byl objasněn tvrzený důvod žádosti, jímž byla snaha žalobce o legalizaci pobytu v ČR za účelem podnikání a opatření finančních prostředků pro úhradu dluhu ve X a strach z věřitelů. Při posuzování žádosti vycházel žalovaný z výpovědí, informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve X. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“), popisu rejstříku trestů ze dne 3.10.2019, dále z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31.5.2019 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi X 2018 ze dne 28.1.2019.

K (ne)udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že neshledal žádné důvody pro její udělení, navíc ani sám žalobce netvrdil žádné skutečnosti odůvodňující její udělení. Dále žalovaný dodal, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal, až když mu reálně hrozilo vycestování z ČR, ačkoliv byl povinen tak učinit bezprostředně poté, co k tomu měl příležitost. Tu měl žalobce již v roce 2008, kdy do ČR přicestoval, což ale neučinil. Ohledně pronásledování ze strany věřitelů žalovaný uvedl, že takovou formu pronásledování není možná podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Navíc, X je funkčním státem, kde může žalobce hledat pomoc a ochranu u státních orgánů před soukromými subjekty, ten však této možnosti nevyužil. Žalobce rovněž uvedl, že práce ve X se hledá obtížně a je málo placená, proto v ČR hodlá pokračovat v podnikání a vydělávat, aby uhradil svůj dluh. K žadatelem tvrzeným ekonomickým potížím pramenícím z obavy z absence zázemí v zemi původu žalovaný konstatoval, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, není tedy ani důvodem pro udělení azylu. K tomu žalovaný dále sdělil, že s tímto problémem napomáhají ve X Státní pracovní úřady. V případě azylu dle § 13 zákona o azylu nebylo možné žalobci tento udělit, neboť žalovaný nezjistil žádné rodinné příslušníky žalobce, kterým by byl udělen azyl na území ČR, a ke kterým by bylo možné žalobce sloučit. Žalobce rovněž nikoho takového neuvedl. Azyl dle § 14 zákona o azylu žalobci žalovaný neudělil, neboť neshledal žalobcův případ, po posouzení všech žalobcem tvrzených skutečností, zvláštního zřetele hodným. Životní situace žalobce byla žalovaným vyhodnocena jako běžná, a nikoliv mimořádná, jak toto ustanovení pro svou aplikaci vyžaduje. Rovněž jím nelze nahrazovat pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Následně žalovaný přistoupil k posouzení splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. Nicméně, z důvodu trestné činnosti žalobce aplikoval žalovaný přednostně § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona a doplňkovou ochranu žalobci neudělil. Své závěry odůvodnil odkazy na příslušnou judikaturu a vylíčením rozhodných faktorů ve smyslu Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků. Zejména tak přihlédl k závažnosti trestného činu odvozené od vnímání trestného činu trestním zákoníkem (zvláště závažný zločin) a dále konstatováním společenské, zdravotní a hospodářské nebezpečnosti, kterou tento trestný čin představuje. Z těchto důvodů žalovaný shledal žalobcem spáchaný trestný čin vážným ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a doplňkovou ochranu neudělil.

Žalovaný proto rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mu azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil a současně rozhodl, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14.4.2020** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu, přičemž odkázal na obsah správního spisu a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle svého názoru zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi a věc posuzoval ve všech souvislostech, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Avšak ani po všem uvedeném neshledal žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu, proto žalobci mezinárodní ochrana neudělil v žádné z jejích forem. V průběhu řízení byl objasněn důvod žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Tím byla v daném případě legalizace pobytu žalobce na území ČR za účelem podnikání pro získání finančních prostředků na úhradu dluhu, přičemž návrat do země původu žalobce odmítl z důvodu obav ze strany věřitelů. Rovněž se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce, avšak žádnou z nich neshledal důvodnou.

K námitce nesprávné aplikace § 15a zákona o azylu žalovaný uvedl, že vzal v úvahu povahu a závažnost činu spáchaného žalobcem a v souvislosti s tím výši uloženého trestu a míru jeho účasti na trestné činnosti; detailně se tímto zabýval v rozhodnutí na straně 8-9. Dále uvedl, že v případě § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se jedná o promítnutí úpravy kvalifikační směrnice, která od 21.12.2013 nahradila směrnicí č. 2004/83/ES. Podle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice nemá státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustil vážného zločinu. Ačkoli doplňková ochrana jako taková je institutem vlastním

unijnímu právu, citované ustanovení svým zněním, s určitými odchylkami (časová neomezenost, absence teritoriálního omezení a charakteristiky zločinu jako nepolitického) odpovídá čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, který vymezuje důvody vylučující určitou osobu z postavení uprchlíka [v českém právu mu v zásadě odpovídá § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Toto ustanovení má základ v Ženevské úmluvě, jejíž čl. 1 odst. F písm. b) vylučuje aplikaci úmluvy na osobu, o níž jsou vážné důvody domnívat se, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík. Všechna citovaná ustanovení tedy vylučují přiznání mezinárodní ochrany cizinci, u něhož je důvodné podezření, že se dopustil vážného zločinu. Totožnost pojmů užitých v § 15 odst. 1 písm. b) a v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, ve vztahu ke znění účinnému před novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. konstatovala jak judikatura, tak doktrína. Výklad pojmu „vážný zločin“ v § 15a zákona o azylu v souvislosti s doplňkovou ochranou tak musí být v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k azylu připisován v režimu Ženevské úmluvy i kvalifikační směrnice. Z uvedeného žalovaný dovodil, že se žalobce, s ohledem na druh trestné činnosti, dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu dle § 283 odst. 1 a 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, přičemž společenskou škodlivost takového trestného činu bylo nutno hodnotit jako vysokou. K tomuto názoru přispěly i další okolnosti případu. Žalovaný tak považoval pojem vážného zločinu v napadeném rozhodnutí za dostatečně detailně vysvětlený.

K námitce spočívající v (ne)aplikaci § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že důvody uváděné žalobcem v průběhu správního řízení nepovažoval za zvláštního zřetele hodné a detailně se tím zabýval na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že dokazování provedl podrobně a zabýval se všemi okolnostmi případu. Rovněž své závěry srozumitelným způsobem odůvodnil. Nad to žalovaný zdůraznil výjimečnost pobytového oprávnění v podobě institutu mezinárodní ochrany, který však nesmí být zaměňován s pobytovými tituly dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Toto tvrzení žalovaný vztáhl i k případu žalobce a jím uváděným důvodům, pro něž nemůže být užito institutu mezinárodní ochrany.

V závěru žalovaný konstatoval, že postup ve správním řízení shledal v souladu se zákony, když v napadeném rozhodnutí se vypořádal se všemi zjištěnými skutečnostmi. Žalobce neuváděl žádné důvody, pro které by bylo možné udělit některou z forem mezinárodní ochrany, nebyl mu proto azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu udělen a z důvodu existence důvodů dle § 15a téhož zákona mu nebylo možné udělit ani doplňkovou ochranu. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.2.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 14.4.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.2.2020 žalobci předáno dne 3.3.2020.
6. **Podáním ze dne 20.4.2020** zástupce žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
7. **Ústního jednání konaného dne 4.6.2020** se zúčastnili pouze zástupci žalobce a žalovaného. Zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení žaloby ze dne 4.3.2020 a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a

také, aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení. Zástupce žalovaného sdělil, že z jejich strany nedošlo ke změně názoru vyjádřeného v rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl; současně nepožadoval náhradu nákladů řízení.

8. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
11. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“*
12. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu zdejší soud uvádí, že dle jeho názoru se žalovaný danou situací zabýval dostatečně, s žalobcem byl v rámci azylového řízení proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti tlumočníka jazyka X, dále žalovaný vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve X. Konkrétně vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve X ze dne 31.5.2019 a informací Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi X 2018. Dále si žalobce zajistil výpis z rejstříku trestů k osobě žalobce. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů k vydání rozhodnutí.
13. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud důvodnou, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR z důvodu, aby zde mohl vydělat finanční prostředky k úhradě dluhu, který má v domovském státě. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že *„správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se*

rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. K tomu soud podotýká, že žalovaný se s touto otázkou zaobíral velice zevrubně na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohli mít vliv na posouzení oné otázky, avšak po jejich vyhodnocení vyšlo najevo, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Soud tedy přezkoumal námitku žalobce i v části tvrzené nepřezkoumatelnosti, avšak ani zde ji neshledal důvodnou, neboť žalobce se jasně a srozumitelně s důvodem, pro něž nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal.

14. Ohledně námitky spočívající v neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci a s tím související námitka neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, soud uvádí následující. Nejdříve považuje soud za nutné uvést, že žalovaný nebyl povinen, s ohledem na aplikační přednost ustanovení § 15a zákona o azylu, zabývat se důvody, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 7.9. 2010 č.j. 4 Azs 60/2007–119 „Jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“
15. Druhou část námitky stran aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, shledal soud rovněž nedůvodnou. Soud souhlasí s žalobcem, co se týče absence definice pojmu „vážený zločin“ a s tím související povinností žalovaného řádně a jasně se s tímto problémem vypořádat. Avšak ve zbylém se soud plně ztotožňuje s názorem žalovaného. Ačkoliv žalobce odkázal na přílehlavý rozsudek NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs 309/2016–28, který se skutečně s totožnou problematikou zabýval a současně v něm vyjádřil názor, dle kterého je správní orgán povinen posuzovat pojem „vážený zločin“ v širších souvislostech než je pouhé odvození od terminologie trestního zákoníku, nelze s žalobcem souhlasit, že uvedený judikát se zcela překrývá v klíčových aspektech s právě projednávaným případem. Soud tím zejména naráží na skutečnost, že v žalobcem uváděném judikátu byla naprostá absence zjišťování a komparace dalších faktorů mimo již zmíněnou komparaci s trestním zákoníkem. V daném případě se žalovaný s povinností vykládat pojem „závažný zločin“ vypořádal velice podrobně a bez ponechání prostoru k pochybám o důvodnosti aplikace §

15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž přestřel vnímání § 15a v kontextu mezinárodního práva a práva Evropské unie. Poté zejména uvedl následující skutečnosti hovořící ve prospěch výkladu pojmu „vážný zločin“ dle žalovaného. Nejdříve provedl žalovaný vymezení pojmu „vážný zločin“ dle § 15a zákona o azylu optikou trestního zákoníku dle § 14 odst. 1. Aby žalovaný dostal své povinnosti tak, jak mu ukládají mezinárodní závazky (kvalifikační směrnice a Úmluva o právním postavení uprchlíků) zohlednil i další faktory, přičemž vodítkem mu byla Úmluva o právním postavení uprchlíků. V intencích uvedené judikatury a mezinárodních závazků, žalovaný dále uvedl, že žalobce byl za trestný čin pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání šesti let, za spáchaný trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku. Kromě kvalifikace trestného činu jako zvláště závažného zločinu, žalovaný rovněž poukázal na závěry učiněné Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30.6.2017 č.j. 52 T 10/2016 ve spojení s rozsudkem VS v Praze ze dne 20.11.2017 č.j. 11To 132/2017 z nichž vyplývá, že byl spáchán úmyslně a ve velkém rozsahu. Současně byla vyhodnocena míra společenské škodlivosti podle charakteru trestné činnosti jako velmi vysoká. Poté se žalovaný zabýval vnímáním tzv. drogové kriminality v rámci mezinárodních úmluv, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. K tomu soud pro srovnání odkazuje na přílehlavější rozsudek NSS ze dne 18.7.2018 č.j. 6 Azs 108/2018–28. V souhrnu považuje soud takové odůvodnění za naprosto dostatečné a přezkoumatelné; žalovaný dostal své povinnosti posuzovat pojem „závažný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v širších souvislostech, při zhodnocení více faktorů, jak mu ukládá zákon, mezinárodními úmluvy i judikatura.

16. Soud v souladu s výše uvedeným konstatuje, že v napadeném rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu nedochází k rozporu s mezinárodními závazky dle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Evropská úmluva**), jak tomu namítl žalobce. Soud neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy, neboť samotná nutnost vycestování žalobce při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany za situace, kdy mu nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb. zákona, o pobytu cizinců na území ČR, a po splnění podmínek uvedených v tomto zákoně by měl možnost získat status osoby zákonně pobývající na území ČR. K tomu soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.3.2015 č.j. 3 Azs 259/2014 – 26 „Zároveň je třeba připomenout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, v němž tento soud v zásadě uvedl, že k zásahu do rodinného a soukromého života může obvykle dojít teprve v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat tak významný zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy.“ Soud rovněž dále poukazuje na záznam o Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní

ochranu. V něm žalobce sdělil, že se manželka i s dětmi nachází ve X a stále bydlí v jejich rodinném domě. S ohledem na uvedené soud konstatuje, že žalobce svůj rodinný život nerozvíjí na území ČR, proto nemůže být zasažen žalobcovým vycestováním či neudělením mu mezinárodní ochrany, ba naopak. Dále soud nesouhlasí s názorem žalobce, že bude zasaženo do jeho soukromého života. Soud připouští možný zásah, avšak nikoliv do té míry, který by byl v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, neboť jak je známo, žalobce nemohl svůj soukromý život rozvíjet od roku 2015 do 25.9.2019 z důvodu výkonu trestu odnětí svobody. V mezidobí od propuštění do vydání napadeného rozhodnutí tak zcela jistě nedošlo k naprosté obnově soukromého života žalobce do té míry, která by odůvodňovala aplikaci čl. 8 Evropské úmluvy.

17. Ohledně tvrzení stran hrozícího nebezpečí žalobci a jeho rodině ze strany věřitelů kvůli dluhům, soud konstatuje, že žalovaný se s tímto tvrzením vypořádal již v rámci napadeného rozhodnutí, když neshledal tato tvrzení jako důvodná pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Soud se s tvrzeními žalovaného na straně 3-7 napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje a odkazuje na ně. Rovněž jej soud neshledal jako důvod, pro který by mohlo být na napadené rozhodnutí nahlíženo jako na rozporné s čl. 8 Evropské úmluvy, a tudíž jako na nezákonné.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 4. června 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.